

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 739/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Rohaľom Il'kivom, Timravina 9, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 12 P 194/2010, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 20 CoP 45/2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2016 opätovne doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“), postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v označených/neoznačených konaniach.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania o určenie vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 12 P 194/2010 v procesnom postavení navrhovateľky. Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom 4. júna 2015 a krajský súd rozsudkom 22. júna 2016, proti ktorému podala sťažovateľka 28. septembra 20156 dovolanie na najvyššom súde, o ktorom ešte rozhodnuté nebolo, a neuviedla ani spisovú značku, pod ktorou sa vedie dovolacie konanie.

2. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že vo veci už podala 5 ústavných sťažností, z ktorých iba jednej bolo vyhovené, a to v konaní pod sp. zn. I. ÚS 688/2014, v ktorom ústavný súd (okrem iného) vyslovil povinnosť okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov a priznal sťažovateľke finančné zadostučinenie v sume 5 000 €. Ostatná sťažnosť bola uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 55/2016 z 28. januára 2016 odmietnutá s odôvodnením, že v čase podania sťažnosti už okresný súd nedisponoval právomocou vo veci konať, pretože vec bola predložená krajskému súdu na rozhodnutie, ktorý inak rozhodol 22. júna 2016.

3. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľky podľa čl. 12, čl. 46 ods.1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom všeobecných súdov boli porušené.

Sťažovateľke priznáva finančné zadostučinenie vo výške 20 000,- Eur a náhradu trov konania v sume 275,94 Eur na účet jej právneho zástupcu.“

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

6. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol. Tento záver sa vzťahuje na konanie a rozhodovanie ústavného súdu pod sp. zn. I. ÚS 688/2014 o sťažnosti sťažovateľky proti postupu okresného súdu (bod 2), ktorú treba v tejto časti považovať za neprípustnú.

7. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu.

8. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom krajského súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Navyše, zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

9. Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že krajský súd o odvolaní sťažovateľky (matky) proti rozsudku okresného súdu zo 4. júna 2015 právoplatne rozhodol 22. júna 2016. Tento rozsudok krajského súdu napadla sťažovateľka dovolaním z 28. septembra 2016, o ktorom ešte najvyšším súdom rozhodnuté nebolo.

10. Zo zistení ústavného súdu teda vyplýva, že krajský súd v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už vo veci meritórne rozhodol, a preto v tomto čase už nemohol porušovať základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu zakladá dôvod na jej odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť.

11. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

12. Sťažovateľka sťažnosťou namietala aj postup najvyššieho súdu, ale bez toho, že by uviedla identifikačné znaky tohto konania pred dovolacím súdom (neuviedla spisovú značku dovolacieho konania).

Vzhľadom aj na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde jednak pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí návrhu na začatie konania (§ 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a jednak pre krátkosť doby, počas ktorej je predmetná vec pred dovolacím súdom, v ktorom k preťahom dôjsť nemohlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2016